

VILNIAUS ANTAKALNIO PRADINĖ MOKYKLA

RESPUBLIKINIS TAUTINIŲ BENDRIJŲ PRADINIŲ
MOKYKLŲ VALSTYBINĖS LIETUVIŲ KALBOS PROJEKTAS

**KURIAME
PASAKAS
KARTU**

2024

MIELOS MOKYTOJOS!

Norime nuoširdžiai Jums padėkoti už mokinių paruošimą ir paskatinimą dalyvauti projekte

„KURIAME PASAKAS KARTU“

Sėkmės Jums ir tikėjimo savo darbų prasmingumu

PROJEKTO DALYVIAI:

**Vilniaus Antakalnio pradinė mokykla
Vilniaus „Ateities mokykla“
Vilniaus darželis-mokykla „Vaivorykštė“
Vilniaus darželis-mokykla „Svaja“
Vilniaus Jono Pauliaus II progimnazija
Vilniaus Liepkalnio mokykla
Vilniaus Naujamiesčio pagrindinė mokykla
Vilniaus Sofijos Kovalevskajos progimnazija
Vilniaus „Žaros“ gimnazija**

**Mokytojas - tai žmogus, kuris išugdo dvi mintis
ten, kur anksčiau buvo viena. (E. Grimas)**

Ežių šeimynėlė

Seniai seniai viename miške gyveno labai linksma ežių šeima. Linksmi buvo ir jų vardai: tėtis Burbulas, mama Obuoliukė, sūnelis Pūkelis ir dukrytė Musytė. Vieną nuostabią dieną ežiukų šeimyna nusprendė išeiti į žygį ir surasti tokių pat linksmų draugų. Ilgai žygiavo linksmuoliai ir vienoje proskynoje sutiko savo giminaičius. Sutikti ežiai ieškojo vietos naujam namui pastatyti, nes senas tapo jiems ankštas.

Staiga dangus patamsėjo ir prasidėjo lietus. Ežiukai pasislėpė po krūmais, bet staiga išgirdo keistus garsus. Apsižvalgę, visi pamatė mažus vilkiukus, kurie liko be mamos. Vilkiukams buvo liūdna ir baisu, jie ieškojo namų. Ežiukai puolė raminti ir linksminti vargšus vilkiukus: Obuoliukė pavaišino obuoliu, Pūkelis pagrojo dėdele, Musytė papasakojo miško pasaką, o tėtis Burbulas pažadėjo rasti jiems namus.

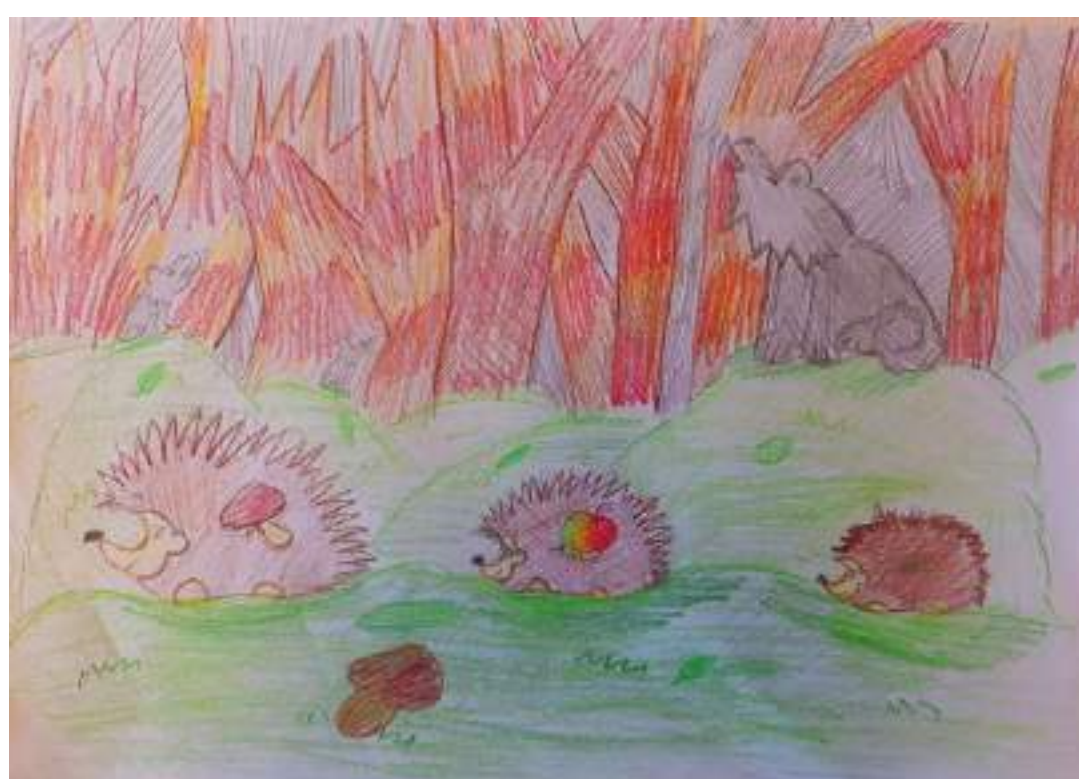
Visi gyvūnai apsidžiaugė ir nusprendė pasistatyti namą, kuriame galėtų gyventi. Tėtis Burbulas paskirstė darbus – ežiukai uoliai rinko lapus, vilkiukai savo mažuose nasruose tempė šakas, mama Obuoliukė vikriai rinko samanas. Vakare namas buvo baigtas, ir visi draugai suruošė puotą. Į svečius pakvietė kaimynus – Voverę ir Pelėdą.

O naktį visi sėdėjo ant laiptų, žiūrėjo į krentančias žvaigždes ir galvojo: „Kaip gera turėti draugų!“

3b klasė

Vilniaus darželis-mokykla „Svaja“

Mokytojos V. Lažaunikienė, E. Šukevič

Barsukas ir lapė

Kažkada dideliam miške gyveno barsukas. Jo snukis buvo juodai dryžuotas, kailis pilkas, kojos trumpos, stiprios su ilgais ir tvirtais nagais. Žvėrelis mėgo ramybę ir tik vakarais išlįsdavo iš savo urvo. Toli keliaudavo vis tais pačiais takeliais, rinkdavo uogas, vaisius, sėklas ir įvairias šakneles.

Vieną naktį grįžęs į namus savo urve rado lapę. Barsukas nežinojo, ką jam daryti ir nuskubėjo pas ežį. Ežys išklausė gyvūnelį, labai supyko ir nuskubėjo prie urvo.

- Ei, lapė! - sušuko ežys. - Tavimi skundžiasi beveik visi miško gyventojai. Nešdinkis iš barsuko urvo!

- Tai ką man daryti? Kur gyventi? - išsigando lapė.

- Jeigu nori, mes tau išrausim kitą urvą, - pagailo barsukui lapės.

Lapė apsidžiaugė. Žvėreliai išrausė jaukų urvą, jį išpuošė lapais, šakelėmis.

Nuo to laiko barsukas tapo atsargus - išeidamas iš namų, pirmiausia iškiša galvą, pasiklauso, apsiuosto, ar nėra ko įtartino, ir tik tuomet išlenda.

3 klasė

Vilniaus darželis-mokykla „Vaivorykštė“

Mokytoja V. Stražnickienė

Genio spalvos

Kadaise Lietuvos miškuose skraidė devynios galybės baltų genių. Kiekvienas paukštis puikavosi savo plunksnų dailumu, snapo tvirtumu, nagų aštrumu.

Geniai vis nesutardavo, kuris iš jų pats gražiausias. Niekaip negalėjo šito ginčo išspręsti, nes visi buvo vienodi. Nuskrido geniai klausti patarimo pas raganių Apuoką. Išklause senasis raganius sparnuočių skundo, mostelėjo sparnu ir baltieji paukščiai akimirksniu nusidažė įvairiausiomis spalvomis. Vienų genių viršugalviai tapo raudoni, kiti paukščiai pajuodo lyg smala, tretį – žalsvi kaip pavasariniai beržo lapai. Ilgainiui žmonės margaspalviams paukščiams keisčiausius vardus sugalvojo: Juodoji ir Žalsvoji meletos, Margieji geniai, Baltnugaris genys, Gražiagalvė. Nustojo geniai bartis, pagaliau į mišką grįžo santarvė, ramybė ir draugystė.

Lietuvos geniai iki šiol sau laimingai gyvena, o visi džiaugiasi išskirtinio grožio paukščiais.

2 klasė

Vilniaus darželis-mokykla „Vaivorykštė“

Mokytojos I. Jacob, L. Lemeševa

Išpuikusi pelytė

Didelio namo rūsyje gyveno Pelių šeimyna. Dienomis pelės bėgiodavo po namus ir ieškodavo maisto, o vakarais tvarkydavo savo urvelį. Tik mažoji pelytė nenorėjo nieko dirbti. Ji kruopščiai prižiūrėjo savo pilką, švelną kailiuką, visur kaišiojo smulkų snukutį ir labai džiaugėsi ilga uodega. Mėgo bėgioti, šokinėti, skaniai maitintis ir daryti tai, ką nori.

Vieną vakarą, kai visa šeima ėmėsi urvelio tvarkyti, mama Pelė mažylei liepė iššluoti urvelį.

– Oi, aš jau pavargau ir noriu miego.

Mama labai supyko ir liepė eiti miegoti. Bet mažylė pragaužė sienoje skylę ir pabėgo į mišką. Čia ji linksmai pašoko su kiškučiais, pašokinėjo su voveriukais, pažaidė su lapiukais. Buvo labai smagu. Bet...visai sutemo. Visi sugrįžo namo, o pelytė liko viena. Miške buvo tamsu. Mažylei pasidarė baisu, ji verkė ir pasislėpė po lapais.

Nežino, kiek praėjo laiko, bet, kai atsimerkė, pamatė, kad guli savo lovoje.

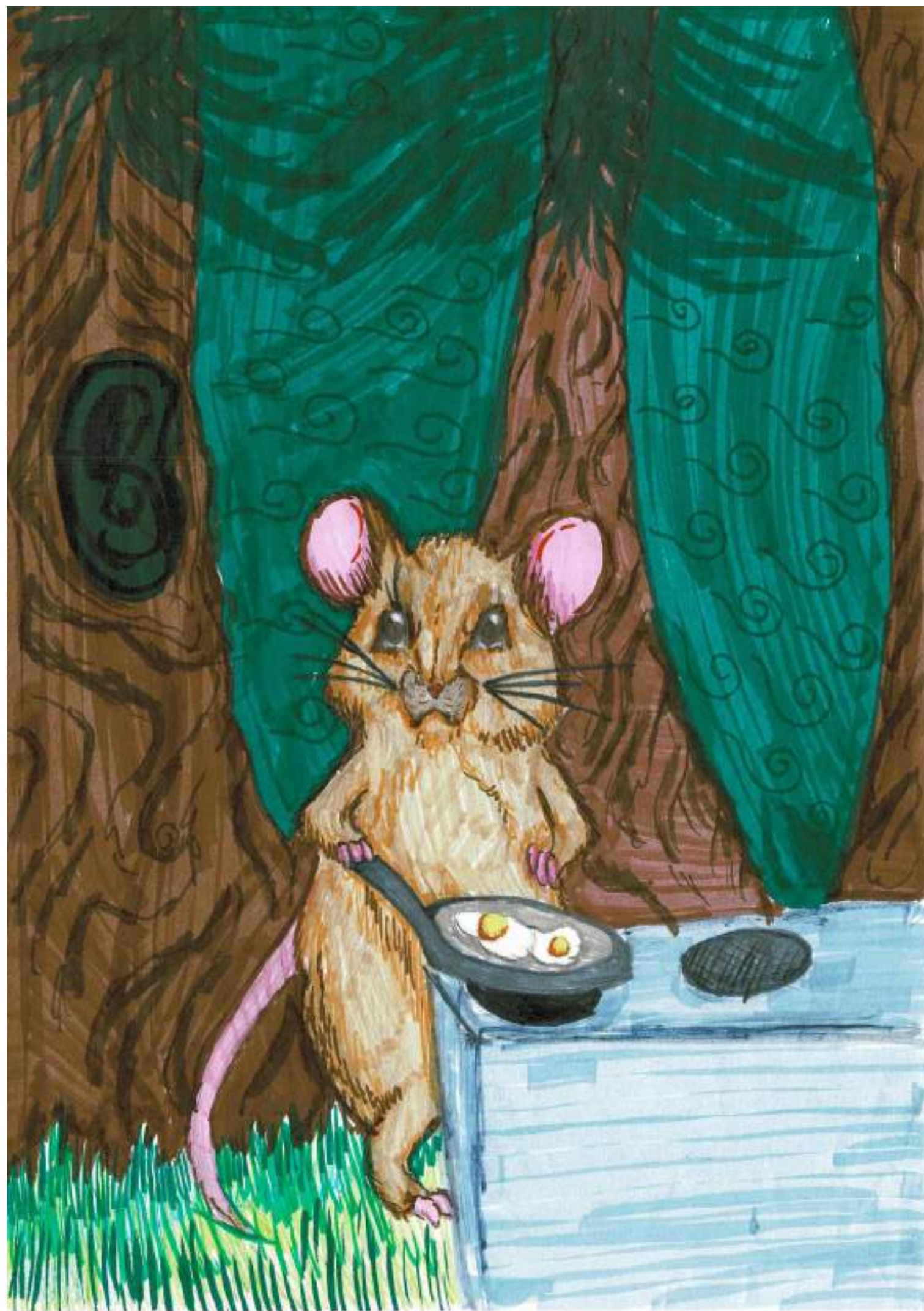
– Kaip gerai, kad tai buvo tik baisyus sapnas.

Pelytė šoko iš lovos, sutvarkė virtuvę, visiems paruošė pusryčius. Atsikėlę tėveliai negalėjo patikėti savo akimis. Nuo šiol ji tapo paklusni, gera pelytė.

3 klasė

Vilniaus darželis-mokykla „Vaivorykštė“

Mokytoja V. Stražnickienė

Kaip Europoje atsirado metro?

– Vaikai, šiandien jums papasakosiu, kaip Europoje atsirado metro.

Ši istorija mena laikus, kai Lietuvos didysis kunigaikštis Gediminas laiškais kvietė atvykti į Vilnių račius, kalvius, puodžius, žemdirbius, pirklius ir kitus svarbius asmenis. Lietuvos girių gyvūnai taip pat norėjo prisidėti prie Lietuvos sostinės Vilniaus vardo garsinimo.

Anuomet žaibai dažnai padegdavo miškus. Gyvūnai bėgdavo slėptis nuo ugnies ir ieškodavo saugaus prieglobsčio. Lietuvos girių valdovas Vilkas sukvietė geriausius architektus ir inžinierius: urvinę kregždę, kurmį, lapę, sliuką, barsuką ir bebrą. Sukviestieji specialistai nubraižė sudėtingų labirintų brėžinius ir išrausė požeminius tunelius. Gyvūnai šiais tuneliais saugiai keliavo ir juose slėpėsi nuo gaisro, sausros ar šalčio. Girių valdovas išsiuntė laiškus į didžiuosius Europos miestus. Šiuose laiškuose parašė, kaip apsisaugoti nuo negandų ir pridėjo požeminių labirintų brėžinius.

– Vaikai, ar jau supratote, kaip Londone ir Paryžiuje atsirado metro?

- Taip, supratome! Metro suprojektuoti pagal Lietuvos gyvūnų brėžinius ir rekomendacijas.

Štai ir istorijos pabaiga, norite tikėkite, norite - ne, bet tai tikra tiesa.

2 klasė

Vilniaus darželis-mokykla „Vaivorykštė“

Mokytojos I. Jacob, L. Lemeševa

Nepaprasta Sniegelio ir Miškelio draugystė

Nei arti, nei toli gyveno du labai draugiški lokiai. Vienas – šiaurės lokys, žinoma, jis gyveno šiaurėje, o kitas – paprastasis miško lokys, gyveno Lietuvos miške. Šiaurės lokio vardas buvo Sniegelis, o miško lokio Miškelis. Gyveno jie gražiai, laiškus rašė vienas kitam, jų draugystė buvo nepaprasta, labai stipri.

Kartą Miškelis gavo laišką iš Sniegelio, laiške jis kviečiamas pasisvečiuoti šiaurėje pas Sniegelį. Išsiruošė Miškelis į kelionę. Prisikrovė lagaminą lauktuvių ir išvyko į tolimą kraštą. Pasiilgo draugai vienas kito. Sniegelis labai gražiai sutiko draugą. O kaip jiems buvo smagu! Sniegelis gyveno lediniame namelyje, kuriame viskas buvo iš ledo: lova, baldai, kėdutės, langai ir durys. Visų pirma draugai išsiruošė pačiuožinėti nuo kalniuko rogutėmis, prie jų prisijungė ir Sniegelio draugai- pingvinai Mėtutė ir Grikiukas. Visi kartu jie nulipdė sniego senį. Čiuožinėjo ant ledo pačiūžomis.

– Kaip mums gera! – stebėjosi jie.

– O dabar, – pasiūlė Sniegelis, – visi eime valgyti vanilinių ledų.

– Labai bus skanu! – sušuko Miškelis.

Ledinėse lovelėse lokiams buvo gera miegoti. Tik Miškeliui buvo šiek tiek šaltoka.

Laikas greitai prabėgo ir draugai turėjo išsiskirti, beje, neilgam.

Vieną gražią, saulėtą dieną Miškelis savo pašto dėžutėje rado laiškėlį. Į svečius pas jį atvyksta Sniegelis iš šiaurės. Labai jau laukė Miškelis Sniegelio atvykstant, o kiek visko jis nori jam parodyti ir papasakoti. Ir iš tiesų lokiai puikiai praleido laiką. Juk draugystė tokia svarbi, ją reikia saugoti. Sniegeliui patiko miškas, jis taip kvėpia, visur žalia, žydi gėlės, drugeliai sparneliais plasnoja. Pasiėmę meškeres abu lokiai išėjo žvejoti. Vėliau rinko uogas, gaudė drugelius, kopinėjo medų, o vakare, kai sutemo, lokiai skaitė pasakų knygas ir gėrė aviečių arbatą. Miškelio trobelė buvo medinė, tad joje visada buvo jauku ir šilta. Lovelėse lokiai minkštai ir šiltai miegojo. Naktį pro atvirą langą gražiai švietė mėnulis. Kokia visgi nuostabi toji draugystė, galvojo lokiai. Ir kaip be jos būtų liūdna.

Taip ir gyveno abu lokiai Sniegelis ir Miškelis. Vienas kitam laiškus rašė, į svečius atvykdavo. Juk draugystė galima ir per atstumą, nesvarbu, toli ar arti tu gyveni. Ji amžina, jei tik tu to nori.

3a klasė

Vilniaus „Ateities“ mokykla

Mokytoja A. Poškevičienė

Briedis gelbėtojas

Seniai seniai vienoje Lietuvos girioje gyveno briedis. Jis buvo stiprus, turėjo didelius šakotus ragus ir gerą širdį, tik apie ją nežinojo nė vienas girios gyventojas. Visi jo bijojo ir tik sprukdavo į krūmus, kai briedis ėjo miško takais.

Vieną vasaros dieną girioje kilo baisus gaisras. Nešė kudašių kiek išgalėdami paukščiai ir paukšteliai, žvėrys ir žvėreliai. Bėgo ir briedis, net žemė drebėjo po jo kojomis. Tik staiga... stabtelėjo plačiaragis, pamatęs mažų ežiukų šeimą. Tipeno jie greitai, bet ugnis smarkiai artėjo. Niekas nenorėjo spygliuotiems kaimynams padėti. Daug negalvodamas nuleido briedis galvą ir užkėlė juos ant savo ragų. Viens, du ir išbėgo ilgakojis iš degančio miško. Ilgai žvėriukai pasakojo vieni kitiems apie nelaimę, bet dar ilgiau apie gerą briedžio širdį.

3a klasė

Vilniaus Jono Pauliaus II progimnazija

Mokytoja R. Denkovska

Daug rankų didžią naštą pakelia

Kartą miške gyveno lokys, barsukas ir lapė. Artėjo žiema, o gyventi nėra kur. Nusprendė pasistatyti trobelę.

Lokys nuėjo į mišką rąstų, barsukas ieškojo akmenų, o gudri lapė sutiko būti statybos prižiūrėtoja.

Prasidėjus namelio statybai lokys ir barsukas uoliai dirbo, o lapė tik žaidė ir nepastebėjo, kad lokys atnešė per mažai rąstų, o barsukas – per daug akmenų.

Pagaliau namelis buvo pastatytas! Tačiau jis buvo nei šioks, nei toks – netinkamas gyventi. Visi buvo nepatenkinti ir pradėjo ginčytis. Galų gale namą sugriovė!

– Ką daryti? – paklausė vienas kito.

Nusprendė pasistatyti naują, dirbti draugiškai ir sąžiningai. Pradžioje lapė bandė vėl gudrauti, sakė, kad jai sunku nešioti akmenis, bet lokys jai padėjo.

Po trijų dienų namas buvo pastatytas. Draugai suprato, kad norint atlikti rimtą darbą, reikia susitarti ir vienam kito klausytis.

Ypatingi Lietuvos girios gyventojai

Seniai seniai girioje augo gražus ir išdidus ažuolas, kuris buvo laimingas, nes miške jis buvo vienintelis toks ažuolas. Vienąankstyvą ir šviesų rytą ažuolas pastebėjo gudragalvę lapę, kuri nešėsi su savimi didelį maišą, iš kurio kyšojo trispalvės audinys. Ažuolas jos paklausė:

– Lapute snapute, ką tu ten maiše nešioji?

Ji sušnibždėjo:

– Saugok mano paslaptį, miško galiūne...

Ir nuskuodė visu greičiu tolyn į miško tankumyną. Tuo metu lūšis akyla akis ir voveraitė išpūstuodegaitė tupėdamos medyje visa tai stebėjo. Netoliese piktas vilkas gaudydamas kiškį pilkį pamatė šmirinėjančią lapę su maišu. Stirna baltauodegytė tuo laiku skabė žolę ir iš išgąščio puolė bėgti. Girioje kilo tikras sujudimas! Iš savo labirinto išlindo net barsukas rausikas! Ežys lapnešys apsisuko savo guolyje aukštyn kojomis ir pašoko iš gilaus miego! O šernas knyslys savo aštriomis iltimis puolė ginti lapę. Net paukštukas nykštukas perdavė šią žinią raudonsnapiui gandrui ir smalsiai sniegenai.

Galiausiai briedis plačiaragis nuramino visus žvėris ir tarė:

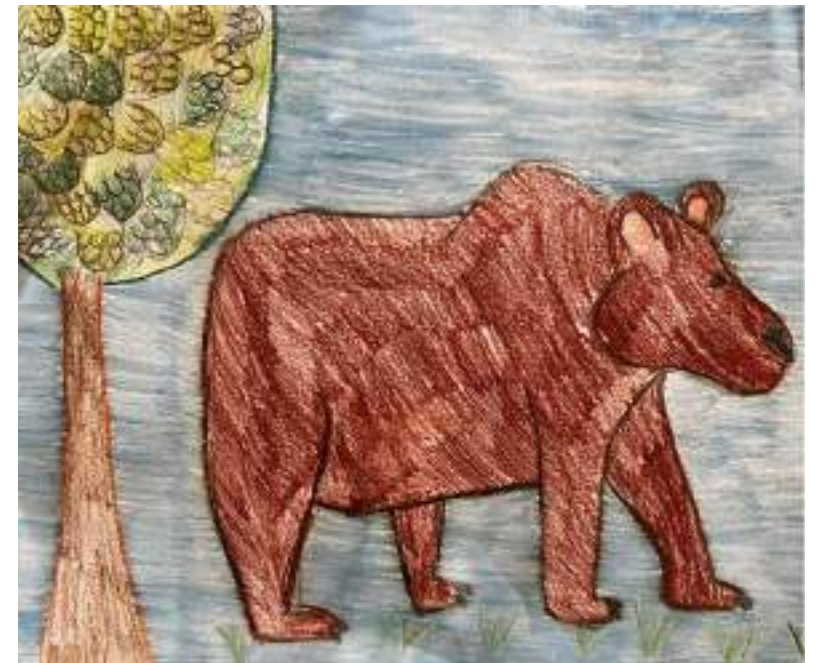
- Mano draugai, pirma reikia paklausti, kas nutiko ir išsiaiškinti, o tu, lapute, niekada neimk svetimo daikto neatsiklaususi.

Ir gyveno visi miško žvėrys ir paukščiai Lietuvos miške ilgai ir laimingai.

4a klasė

Vilniaus Jono Pauliaus II progimnazija

Mokytoja G. Vilkanecienė

Kaip katinas tapo lūšimi

Gražiame name gyveno šeima, kuri turėjo rusvą ilgauodegį katiną. Vieną vakarą vaikai išdykaudami išmargino jo kailį juodais taškeliais, apkarpė ausų plaukelius taip, jog liko vien šepetėliai. Šeimininkas įsiuto ir išvarė katiną į mišką. Katinėliui patiko jo nauji namai. Aplink ramybė, aukšti medžiai, kuriais gali laiptoti kiek panorėjęs, ir maisto netrūksta. Su kiekviena diena augo katinas, stiprėjo. Jį pamačiusi šeima neatpažintų savo augintinio.

Kartą miegojo katinas ant medžio šakos, kai netikėtai prasidėjo audra. Lijo smarkus lietus, griaudėjo. Staiga žaibas trenkė į medį visai šalia miegančio gyvūno. Laimei, jis spėjo nušokti. Tik ryte pastebėjo, kad neliko jo ilgos uodegos, o tik trumpas galiukas ir tas pajuodavęs! Miško žvėrys pradėjo katiną vadinti lūšimi, o jam tai labai patiko!

4a klasė

Vilniaus Jono Pauliaus II progimnazija

Mokytoja R. Denkovska

Laimingas gerviukas

Kartą vienoje gervių šeimoje gimė mažas paukštelis. Savo išvaizda jis išsiskyrė iš viso paukščių pulko, mat buvo trumpakojis ir trumpakaklis.

Kiek paaugęs ir pramokęs skraidyti, gerviukas nulėkė į miško pakraštį. Šalia augančiame sode paukštis paragavo serbentų, agrastų ir sulesė septynias nukritusias sultingas vyšnias. Šios uogos jam ypač patiko. Deja, daugiau negalėjo pasiekti. Žmonės, stebėdami gerviuko pastangas, atskubėjo į pagalbą. Iš ilgų pagalių jie sumeistravo kojūkus ir pritvirtino gerviukui. Paukščiui labai patiko jo ilgos kojos, tad paprašė pailginti ir kaklą. Žmonės išpildė jo norą.

Gerviuko džiaugsmui nebuvo ribų. Jis šoko, mojavo sparnais, mėtė į viršų šakeles, o išskrisdamas paliko po vyšnių medžiu raudoną plunksnelę.

4b klasė

Vilniaus Jono Pauliaus II progimnazija

Mokytoja R. Denkovska

Lapės klasta

Seniai seniai gyveno briedis - miško karalius. Turėjo jis jauną ir stiprų sūnų, vardu Simba.

Daug metų išmintingas valdovas rūpinosi girios reikalais, visi žvėrys jį gerbė. Tačiau atėjo laikas, kai karalius paseno ir susirgo, jam buvo per sunku valdyti karalystę, todėl nutarė savo titulą perduoti sūnui. Visiems girios gyventojams buvo išdalinti kvietimai į karūnavimo šventę, kurios metu valdovas turėjo iškilmingai įteikti auksinę karūną savo sūnui Simbai.

Išaušus kitos dienos rytui, atsitiko baisus dalykas - pradingo karūna! Visi svarstė, kas išdrįso taip gėdingai pasielgti su miško valdovu. Kilo didelis sujudimas, girios gyventojai pradėjo įtarinėti vienas kitą.

Kur buvęs, kur nebuvęs, atskrido paštininkas Kukutis su s varbia žinia:

- Sklandydamas padangėje pastebėjau lapę, tempiančią didelį maišą, galbūt jame ir buvo pradingęs daiktas!

Karaliaus pasiuntiniai netikėtai apsilankė lapės oloje ir rado auksinę karūną.

Rudoji, išsigandusi jai gresiančios bausmės, nutarė prisipažinti ir prašyti atleidimo.

Atėjusi pas miško valdovą, lapė tarė:

– Girios karaliau, būk man gailestingas ir atleisk už šią klaidą, velnias man protą sumaišė.

Geros širdies buvo senasis briedis, atleido lapei. Šventė įvyko, o karūna atiteko naujajam miško karaliui Simbai. O rudoji, neturėdama kur dėti akių iš gėdos, nupėdino nežinoma kryptimi.

4 klasė

Vilniaus Jono Pauliaus II progimnazija

Mokytoja O. Rimašienė

Miško gyvūnų nuotyčiai

Kitąsyk nutiko tai pavasarį. Barsukas kaip visuomet naktį išlindo iš savo urvo apsidairyti, kas vyksta Lietuvos miške. Staiga pamiškėje pamatė išsigandusią stirną, kuri bėgo nuo plėšraus vilko. O sumani pelėda, pamačiusi šį įvykį, nuskrido pranešti visiems miško gyvūnams.

Pirmas į pagalbą puolė bebras, kuris plušo prie upės užtvankos statybų. Jis pasiūlė pasislėpti šalia jo statinio. Vėliau prisijungė vikruolė voveraitė, miškinė kiaunė ir apsukri audinė. Pagalbos šauksmą išgirdo didysis lokys ir net bailusis kiškutis. Kur buvęs, kur nebuvęs pro šalį bėgo ežiukas bėgikas, kuris tarė žvėreliams:

– Ei, žvėrys ir žvėreliai, sugalvokime planą, kaip užpulti alkaną vilką ir išgelbėti gražuolę stirną!

– Aš galiu nuskristi ir pranešti stirnai, kad ji bėgtų kuo greičiau link užtvankos, kur jos lauks meška, – pasiūlė kukutis.

Bebras išgirdęs ežiuko ir kukučio susitarimą, šūktelejo:

– Puiku, o aš jau ruošiu spąstus!

Kaip tarė, taip ir padarė. Vilkui buvo gera pamoka. Ir aš ten buvau, pasakos žvėris mačiau, pasaka patiko, nes niekam blogo nenutiko! Pabaiga.

4d klasė

Vilniaus Jono Pauliaus II progimnazija

Mokytoja G. Vilkanecienė

Miško sekliai

Vieną kartą miške susitiko pūstauodegė voveraitė, plačiaragis briedis ir margaspalvis genys. Sklido gandai, kad kažkur yra paslėptas auksinis riešutas ir gyvūnai nusprendė jo ieškoti.

Voveraitė ieškojo savo sandėly, briedis – tarp žolės, o genys skraidė nuo vieno medžio prie kito. Ieškojo dieną naktį, bet nieko nerado.

Vieną dieną miško glūdumoje draugai pamatė įtartinę moliūgą. Pradėjo ginčytis dėl to, kam jis atiteks. Ginčas vis aštrėjo ir staiga gyvūnai išgirdo keistą garsą. Jiems nusisukus į tą pusę, iš kurios sklido garsas, moliūgas dingo!

Visi išsilakstė po mišką ieškoti vagies. Tik staiga voveraitė prisiminė, kad pakalnėje urve gyvena senas barsukas!

– Gal bus jo darbas? – pagalvojo voveraitė.

Nubėgusi pažiūrėti, pamatė barsuką, kepantį ant laužo moliūgą.

Draugai iškasė duobę ir pabarstė joje miltų. Atsibudęs barsukas išlindo iš urvo ir įkrito į duobę su miltais!

Nuo to laiko visi barsukai turi baltą dryžių ant nugaros, o auksinio riešuto draugai taip ir nerado...

4c klasė

Vilniaus Jono Pauliaus II progimnazija

Mokytoja A. Vaitkūnienė

Stebuklingas miškas

Sykį stebuklai stebuklingame sklype sekė savo seka. Vieną vėly vakarą voveraitė Violeta vaikštinėjo viršūnėmis. Lūšis Liepa lipo į liepą. Žvirblis Žilvinas žvelgė į žąsis. Vilkas Vincas vikriai vijosi voverę Violetą, velkančią vaisius.

Miške meška Milda metė medų ir medžiojo mįslingą milžiną. Milžinas matė mešką, matė miške ir milžinišką maištą. Pasakė paukšteliui paimti pasagą. Draugams davė didelį debesį draugiškumo.

Stirna Sofija savo seną stebuklingą smilgą stipriai suktelejo. Susisuko siūlas. Nakčia netikėtai netoliese nusileido nuoširdus nykštukas. Nurimo, nutilo. Gyvūnai geroje girioje gerai gyveno. Šauniai ir šmaikščiai ši šeima šioje šalyje šeimininkavo.

3d klasė

Vilniaus Jono Pauliaus II progimnazija

Mokytoja G. Vilkanecienė

Kodėl stumbras yra Lietuvos girių karalius?

Gyveno kartą miške stumbras, didelis, gražus. Dėl šios ypatybės jo bijojo visi Lietuvos žvėrys.

Kartą susirinko jie visi ir pasakė stumbrui:

– Mes tave skelbiame savo miško karaliumi, nes tu labai stiprus ir apginsi mus nuo kitų. Todėl dovanojame tau karūną!

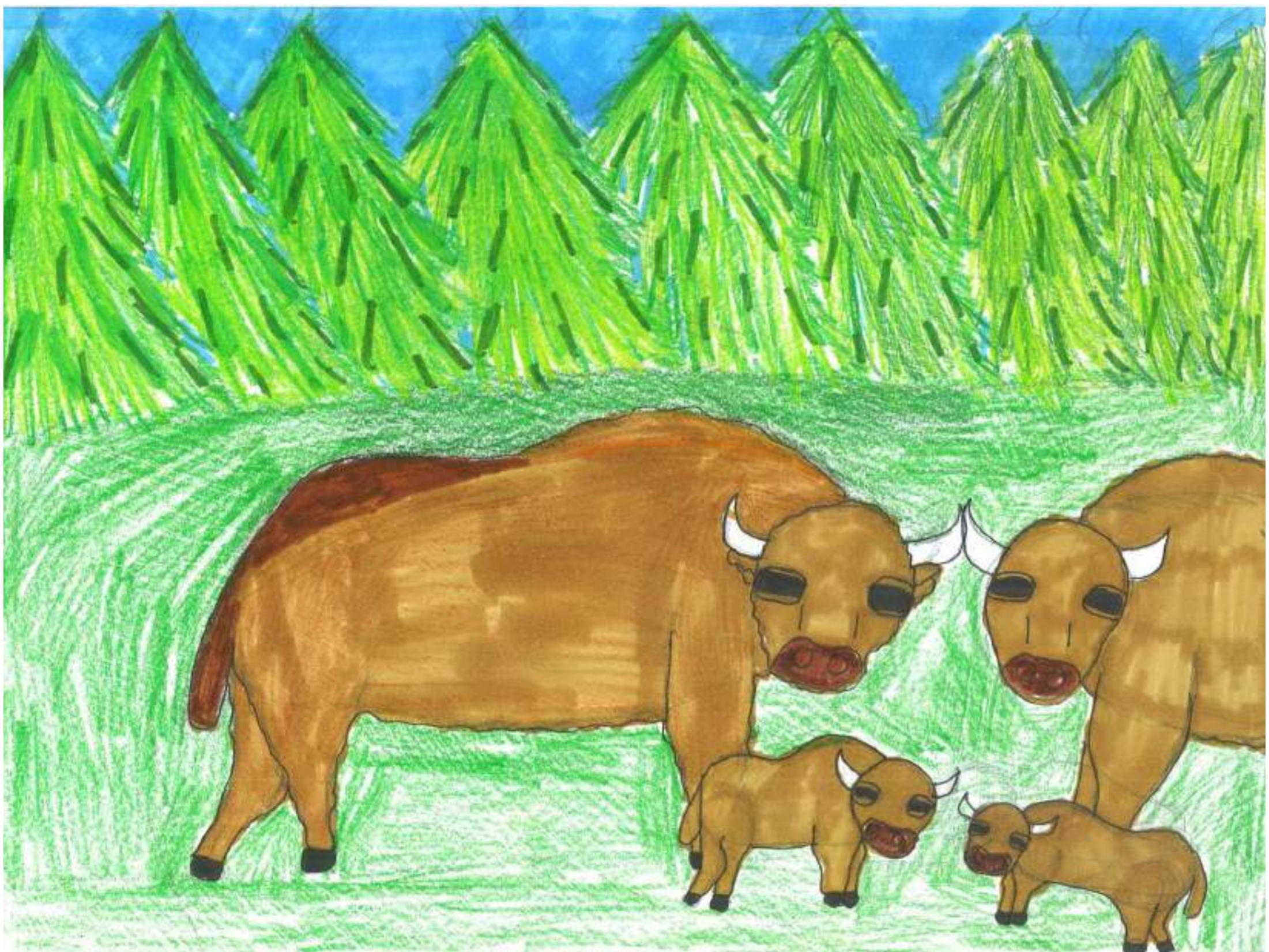
Stumbras pažiūrėjo į juos ir, kadangi nebuvo išdidus, atsakė:

– Aš stiprus galbūt, bet nesu laimingas, jaučiuosi toks vienišas, niekas nesupranta manęs, niekas su manim nedraugauja.

Ir tada kaimyninės šalies miško žvėrys atvedė stumbrui draugę. Jie buvo panašūs kaip du vandens lašai. Vienišam stumbruitai suteikė daug dėmesio. Negalėjo atsižiūrėti į savo naują draugę Lietuvos miškų galiūnas. Jaunoji stumbraitė buvo drovi, maloni ir kukli. O paskui suprato, kad ją myli miškų valdovas stumbras, Rudakailis buvo švelnus ir draugiškas jai. Jaunoji stumbrų pora dėmesiu būvimu kartu. Laimingi stumbrai skabė dviese žolę ir nepaleido vienas kito iš akių. Stebėjosi žvėrys jų draugija.

Po kurio laiko susilaukė stumbrai mažų vaikelių, ir džiaugėsi Lietuvos giria, o žvėrys paskelbė juos Lietuvos miškų karaliais ne dėl to, kad jie dideli ir stiprūs, o todėl, kad mokėjo gerbti vienas kitą ir mylėti, būti geru šeimos pavyzdžiu kitiems gyvūnėliams.

4a klasė, A. Marcinkevič
Vilniaus Liepkalnio mokykla
Mokytoja V.-S. Švetkauskienė

Ežiuko svajonė

Gyveno kartą miške vienišas ežys ir vis svajojo turėti gražią uodegą. Mat daug žvėrelių turi uodegas: ir lapė, ir vilkas, ir barsukas, net meška turi, o jis - be uodegos. Netikėtai žalioje girioje pasirodė geroji fėja, kuri žinojo, kad ežys padeda visiems miško gyventojams, ir išpildė jo norą. Ežys, savo ruožtu, padovanojo jai didelį, saldų obuolį. Jis dėliaugėsi, didžiavosi savo uodega.

Po trijų dienų ežys, berinkdamas lapus, sutinka nuliūdusią lapę, vediną dviem lapiukais. Lapė pradeda skųstis, kad pateko į bėdą: pakliuvo ji į užmaskuotus aštriadančius spąstus ir šie nukando jai gražuolę uodegą. Kaip ji dabar gyvens? Kaip atrodis? Susigraudino ežys, pagailo jam lapės ir padovanojo jai savouodegą. Pagalvojo, kad gerai jam ir be uodegos. Tačiau dabar jis turi draugę lapę ir jai labai tinka naujoji uodega.

3a klasė

Vilniaus Naujamiesčio mokykla

Mokytojos A. Straigytė, O. Čistiakova

Slėpynės

Vieną niūrią vasaros dieną vaikštinėjo voverytė ir kiškutis po mišką. Nesutikę nė vieno savo draugo nusprendė pažaisti slėpynių. Nors kiškio tėvai ir draudė eiti į tamsiąją miško dalį, tačiau kiškis su vovere nustriksėjo būtent ten. Kol abu linksmai žaidė, tamsumoje sužibo dvi švieselės. Voverė pamatė, kad kiškį staiga pagavo vilkas ir jau ketino jį suėsti.

Voverė nežinojo, ką daryti, o kiškis drebėjo iš baimės. Staiga ji nusprendė padėti kiškiui. Greitai striksėdama surado didelį kankorėžį, nusitaikė į vilką ir metė. Ir pataikė vilkui į galvą - šis iš skausmo ir paleido kiškį. Kiškis ir voverė nustriksėjo į saugią vietą. Kiškio tėvai liko dėkingi voverei už rūpestį. Mažieji daugiau niekada nėjo į pavojingą miško dalį.

3b klasė

Vilniaus Naujamiesčio mokykla

Mokytoja A. Straigyte

Zuikio dovana

Vieną saulėtą pavasario dieną lokys su ežiu išsiruošė pas zuikį į gimtadienį. Eidami ir kalbėdami pastebėjo, kad pamiršo dovaną! Abu nuliūdę pasuko miško takeliu pasiimti dovanos. Supratę, kad nespės laiku nuvykti į gimtadienio šventę, lėkte lėkė į namus.

Pakeliui sukaleno genys ir pradėjo sukiotis jiems virš galvų, tarsi norėdamas kažką pasakyti. Genys prabilo, kad nereikia jiems skubėti atgal į namus, nes turi gerą idėją: jis susitarė su saule, jog ši ir bus gimtadienio dovana. Saulė mielai sutiko, tik su viena sąlyga, kad dovana turi būti puošni. Vienas genys nesugalvojo, kaip papuošti dovaną draugui, tad visi trys pradėjo sukti galvas. Ežys sumąstė pririnkti žalių lapų, o lokys priskynė saldžiųjų žemuogių. Dailiai papuošta saulė buvo puiki gimtadienio dovana. Zuikis pamatęs, jog ilgai lauktas genys beldžia į duris, o lokys su ežiuku rankose laiko neįtikėtinai gražią dovaną, liko nustebęs ir sužavėtas.

Visi linksmi dainavo ir šildėsi saulės atokaitoje
zuikio gimtadienio šventėje.

4a klasė, II gr.

Vilniaus Naujamiesčio mokykla

Mokytoja A. Straigytė

Zylutės trispalvė

Vieną žvarbų žiemos rytą maža zylutė skraidė palei daugiaaukščio namo langus. Vienas langas buvo pravertas, todėl smalsuolė pro tarpelį įskrido vidun. Ant palangės gulėjo palikta spalvotų dažų dėžutė. Zylutė netyčia sparneliu užkliudė akvarelinius dažus ir išsitepė plunksneles. Išsigando paukštytė ir spruko atgal. Kai zylutė skrido per kiemą, nuo jos sparnelio ant balto spindinčio sniego pradėjo kristi spalvoti dažų lašeliai-geltoni, žali, raudoni.

Taip netikėtai purus ir stingdantis žiemos kilimas pasipuošė Lietuvos vėliavos spalvomis ir ... sušilo.

Iš daugiaaukščio namo į kiemą išbėgo linksmų vaikų būrelis. Jie labai apsidžiaugė pamatę spalvotą sniegą. Laimingi vaikai lipdė sniego gniūžtes ir mėtė į dangų.

– Žiūrėkit, kaip gražu! – šūkavo vaikai. Danguje iš gniūžčių suplevėsavo Lietuvos trispalvė!

O zylutė vikriai nardė ore tarp spalvotų
sniego gniūžčių ir šventiškai čirškėjo iš laimės.

4a I gr., 4ab klasės

Vilniaus Naujamiesčio mokykla

Mokytoja V. Lukoitenė

Kodėl žvirbliai neišskrenda žiemoti?

Vieną jau vėsoką rudens rytą žvirbliukas lesė grūdelius ir pamatė reklamą, kad pabrango skrydžiai į šiltuosius kraštus. Orai vėjo, ir paukštelis susirūpino, kurgi jam reikės žiemoti?

– Todėl skrisiu pats, – pagalvojo žvirblelis, – ir sutaupysiu savo paukštiškus pinigėlius.

Susiruošė žvirblis, užkrimto dar daugiau grūdelių ir leidosi į tolimą kelionę. Skrenda keliauninkas virš dar žaliuojančių laukų ir miškų ir jaučia, kad silpsta jo sparneliai, kad vis mažiau jėgų jam lieka. Bet nepasiduoda drąsuolis. Tik staiga mato, kaip viena po kitos pradeda kristi jo gražiosios plunksnelės. Išsigando žvirblelis, kad gali likti visai plikas ir, nutūpęs ant kelmelio pagiry, susigraudino. Tačiau net nesitikėjo pilkasis, kad turi tiek daug draugų, kurie suskrido jam į pagalbą ir padovanojo po vieną savo plunksnelę. Zylutė įteikė jam geltonąją, žaliukė- žaliają, o sniegena pastiprino jo uodegą savo raudonąja. Koks laimingas buvo žvirblelis! Nors atrodė jis gana keistai ir nejprastai, šiek tiek spalvotas, tačiau

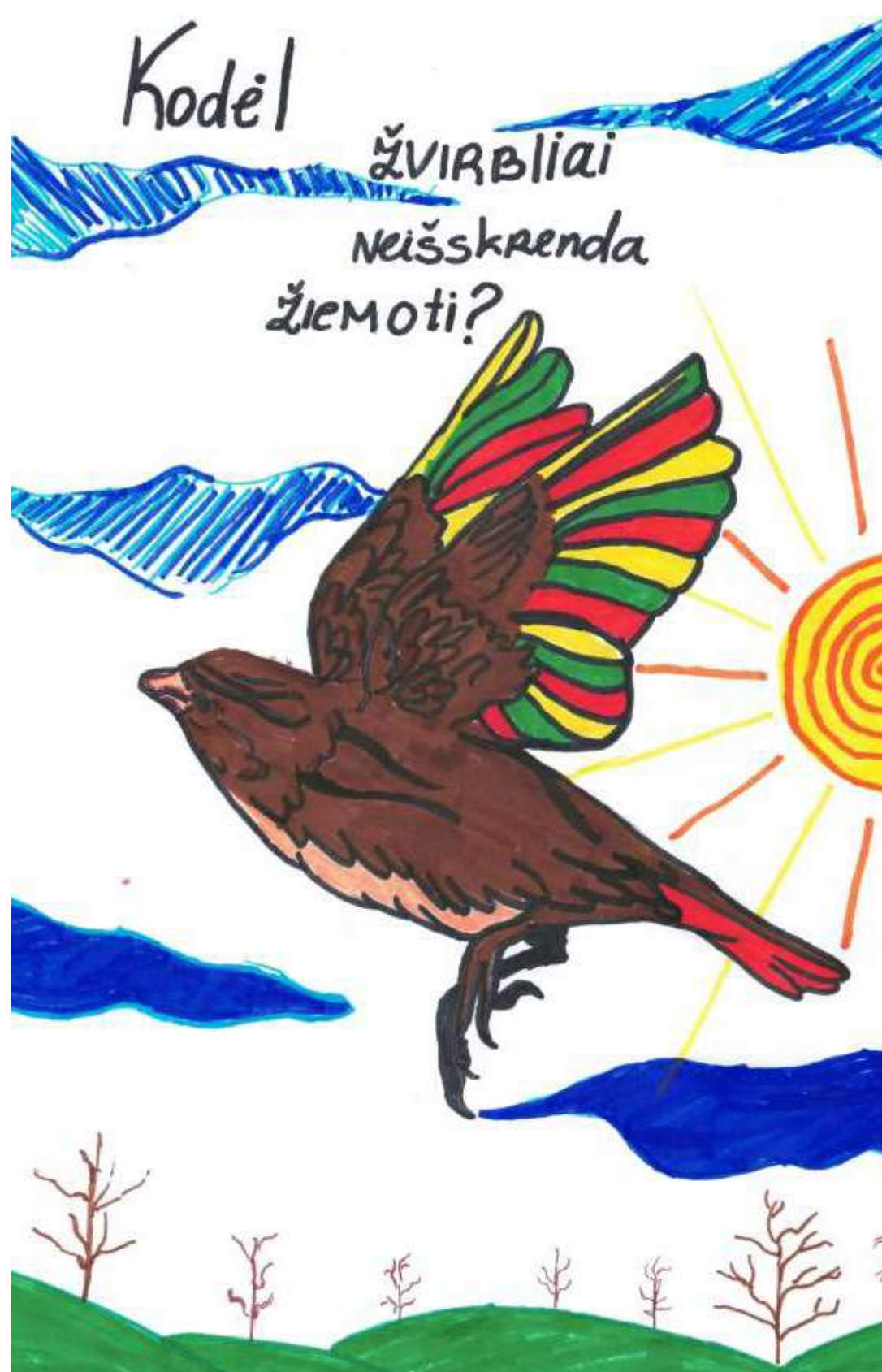
buvo be galo dėkingas savo bičiuliams gelbėtojams.

Nuo to karto žvirbliai niekada neskrenda žiemoti į šiltuosius kraštus, nes bijo netekti savo plunksnelių. Jie lieka čiauškėti Lietuvoje su geriausiais savo draugais.

4a klasė, I gr.

Vilniaus Naujamiesčio mokykla

Mokytoja V. Lukoitenė

Genys ir lapė

Gūdžiame miške gyveno genys ir lapė. Jie buvo geri kaimynai. Genys rūpinosi ne tik medžiais, krūmais, bet ir žvėrimis, o ir lapė stengėsi būti „paslaugi“ – tai kiškį pagaus, tai briedį išgąsdins.

Gyvenimas miške tekėjo sava vaga, kol žiema neparodė savo nagų. Žvėrys neturėjo ką ēsti. Iš bado ir nevilties lapei kilo mintis, jog kaimynas genys galėtų būti skaniu patiekalu. Ji tykojo kaimyno prie mylimiausio juodalksnio, prie lesyklos, bet šis nepasirodė. O genys, įtardamas lapės klastą, stebėjo lapę iš savo drevės. Nusiminusi lapė po sniegu rado porą supuvusių musmirių ir juos suėdė. Po kelių valandų lapei pradėjo skaudėti pilvelį. Neiškentusi skausmo, ji kreipėsi į genį vaitodama:

–Geny, gelbėk savo kaimynėlę, kol neįvyko nelaimė!

–Kas atsitiko? – klausia genys.

–Nenorėdama mirti iš bado grybų prisivalgiau, – kūkčiodama atsakė lapė.

-Ech, lape, lape, kiek kartų tau buvo sakyta! –
mokė ją genys. – Ar nebus čia tau bausmė, kad
ir manęs tykojai?

-Mielas geniuk, atleisk, apžiūrėk mano pilvelį,
vos paeinu...

Patikėjęs meiliais lapės žodžiais genys
nusileido ant žemės ir prisiartino prie lapės.
Toji tik capt...

2c klasė

Vilniaus Sofijos Kovalevskajos progimnazija

Mokytoja A. Domulevičienė

Kaip draugystė kiškį išgelbėjo

Viename miške gyveno kiškis su savo šeima. Išėjo jis rinkti uogų ir miške sutiko vilką. Vilkas buvo alkanas, todėl norėjo suėsti kiškį, tačiau tuo metu atbėgo kiškio draugė voverė, kuri jį išgelbėjo. Jie parbėgo namo, o vilkas iš paskos rėkė:

– Aš vis vien tave pagausiu ir suėsiu kiškį.

Kai kitą kartą kiškis išėjo grybauti, jis ir vėl sutiko vilką. Kiškis iš karto pradėjo bėgti namų link, bet vilkas jį pagavo ir nusinešė. Jis norėjo iškepti kiškį krosnyje, tačiau kiškis buvo protingas - kol vilkas ruošė krosnį, jis išlipo pro langą ir parbėgo namo. Vilkas, tai pamatęs, vijosi kiškį, kuris įbėgo į savo namus ir išgirdo vilko žodžius:

– Dabar aš žinau, kur tu gyveni, ateisiu naktį ir suėsiu tave ir visą tavo šeimą.

Kiškiui pasidarė baisu ir jis pakvietė visus miško draugus į savo namus. Atėjo naktis, vilkas įėjo į kiškio namus, o ten visi miško žvėrys: ir voverė, ir lokys, ir lapė, ir, žinoma, pats kiškis. Vilkas suprato, kad negalės pakviesti savo šeimos į pagalbą, tad reikėjo kovoti.

Tuo metu pelėda, tupėjusi ant medžio šakos, tarė:

– Bus kova, bus kova!

Ir vilkas pradėjo kautis su žvėrimis. Laimei, draugystė padėjo miško žvėrimis laimėti šią kovą, jie išvarė vilką iš miško ir daugiau jo niekadoms nematė.

4a klasė, S. Lantrat

Vilniaus Sofijos Kovalevskajos progimnazija

Mokytoja D. Rodžianskienė

Laputė Snaigė

Kartą miške gyveno graži, ruda lapė. Viena ankstyvą pavasario rytą rudoji susilaukė trijų lapiukų. Jie gimė tik patekėjus saulei. Lapė juos pavadino Rudžiu, Ruduoliu ir Snaige, nes du lapiukai buvo rudi rudutėliai, o laputė gimė visiškai balta, kaip ką tik iškritęs sniegas.

Lapė išsyk pradėjo nerimauti, o kaipgi dabar bus? Ką pamanyt kiti miško gyventojai, kaip baltą laputę priims kiti žvėreliai? Kai atėjo laikas lįsti iš olos, lapė dar labiau sunerimo. O nenuoramos lapiukai suaugo ir išsiruošė į pirmąją medžioklę. Išlindo visi keturi, eina mišku ir sutinka elnią. Elnias palingavo galva, pasisveikino su šeimyna, pagyrė lapiukus už gražumą ir nuėjo savo keliu. Eidama toliau lapių šeimyna sutiko gražuolį ežiuką, kiškį piškį, vilką, visą būrį gervių ir nė vienas iš miško gyventojų net nepastebėjo, kad mažoji laputė Snaigė yra kitokia. Niekas iš jos nesijuokė, tik gyrė ir linkėjo sėkmės, stiprios sveikatos ir laimingo gyvenimo.

Mama lapė nurimo, nes suprato, kad miškas ir jo gyventojai yra kaip viena didelė šeima, kur

visi yra laimingi, nesijuokia vieni iš kitų, o gyvena draugiškai.

2b klasė

Vilniaus Sofijos Kovalevskajos progimnazija

Mokytoja D. Voleišo

Miško saugotojas

Seniai seniai gyveno miško saugotojas – visi jį gerbė ir mylėjo. Tai nebuvo nei lepečkojė meška, nei bebaimis briedis, nei galingasis stumbras, nei grakšti lūšis, o taurusis elnias su plačiais ragais. Ten, kur jis praeidavo, išaugdavo medžiai, o kur trenkdavo kanopa, atsirasdavo upės ir ežerai.

Kartą į mišką atklydo nepasotinami vilkai ir pradėjo naikinti miško gyventojus. Išsigandę žvėreliai ir paukščiai nusprendė bėgti iš šito krašto. Tik elnias stojo į nelygią kovą su vilkais. Narsiai kovėsi, bet, pamatęs, kad vienas nenugalės, nusprendė pasišaukti visus gyventojus į pagalbą. Išgirdę elnio šauksmą, paukščiai ir žvėreliai neliko nuošalyje – skubėjo padėti kovoti, nenorėdami atiduoti savo namų svetimiems. Visi kartu išvijo piktus ir negailestingus vilkus.

Miško saugotojas toje vietoje kanopa išmušė ne upeliuką, o visą upę. Sakoma, kad tos upės žiotyse žmonės pastatė didelį miestą, kurio niekada neapleido gausa ir turtai.

4c klasė

Vilniaus Sofijos Kovalevskajos progimnazija

Mokytoja M. Ivoškevičienė

Pelėda, kuri miegojo naktį

Kartą miške gyveno maža pelėda, vardu Saulė. Ji buvo labai linksma ir mėgdavo dieną žaisti. Tačiau kitos pelėdos nesuprato, kodėl jai patiko dieną būdrauti, kai jos visos miegojo. Taigi pelėdos su ja nedraugavo ir Saulei dėl to buvo labai liūdna.

Vieną dieną ji sutiko ežiuką, vardu Jonas. Paaiškėjo, kad jis irgi mėgo miegoti naktį! Jie tapo geriausiais draugais ir kartu leido smagias dienas. Kai išaušdavo rytas ir jų broliai ir seserys eidavo miegoti, Saulė ir Jonas pabusdavo ir leisdavosi į smagius nuotykius miške. Nesvarbu, kad jie buvo labai skirtingi: pelėda ir ežiukas, jie turėjo daug bendrų pomėgių. Saulė ir Jonas suprato, kad draugystė yra svarbesnė už jų skirtumus. Svarbiausia, kad su draugu būtum laimingas, o tuomet nieko nėra nuostabiau, kaip būti drauge.

2a klasė, G. Tulkevič

Vilniaus Sofijos Kovalevskajos progimnazija

Mokytoja D. Rodžianskienė

Stipruolio šeško ir peliuko Žirniuko nuotyčiai

Gražiame Lietuvos miške gyveno du geriausi draugai - šeškas Stipruolis ir peliukas Žirniukas. Stipruolis buvo neįtikėtinai aukštas ir stiprus, o Žirniukas labai mažas.

Jie labai mėgo keliauti po mišką. Bekeliaudami sutiko voveriuką Pykčią, tupintį medyje. Pykčius buvo sunkaus charakterio ir mėgo iš visų tyčiotis. Pamatęs Stipruolį su Žirniuku, pradėjo iš jų juoktis, kad jie labai skirtingi. Besijuokdamas nepastebėjo storo voratinklio ir susipainiojo tinkle. Tinklas kabėjo ant plonos šakos ir tai buvo labai pavojinga.

Draugai nesutriko ir puolė gelbėti Pykčią. Stipruolis atsistojo ant dviejų letenėlių ir pasiekė šaką, ant kurios kybo voratinklis. Tada Stipruolis paėmė ant delno Žirniuką, jį pakėlė ir pasodino ant plonos šakos, kur buvo susipainiojęs Pykčius. Žirniukas buvo toks lengvas, kad šaka net nesutraškėjo. Jis mažiukais dantukais pergraužė voratinklį ir išlaisvino voveriuką. Pykčius buvo labai dėkingas ir suprato, kad tyčiotis iš kitų

negalima, nes visi pasaulyje yra ypatingi, todėl reikia visus gerbti ir mylėti tokius, kokie jie yra.

3a klasė, M. Andrejev

Vilniaus Sofijos Kovalevskajos progimnazija

Mokytoja G. Kerina

Žvėrių galvosūkis

Vieną kartą zuikis užsimanė valgyti ir kojos nunešė jį į daržą. Ilgaausis nerado nei morkų, nei kopūstų, todėl nušuoliavo klausti bebro, ar čia jis suvalgė jo daržoves. Bebras patikino, kad daržovių tikrai neėmė, o jo žievė ir pagaliukai irgi suvalgyti... Jiedu nusprendė eiti aiškintis pas voverę. Voverė taip pat pasiskundė zuikiui ir bebrui, kad visi grybai, uogos ir kankorėžiai dingę. Voverė, zuikis ir bebras labai nustebę, kad visų maistas kažkur prapuolė! Nusprendė žvėrys eiti pas šio miško karalių – Briedį. Briedis, atidžiai išklausęs, atsakė, kad jau girdėjo nusiskundimų apie dingusį maistą. Miško gyventojai nutarė susitikti vidurnaktį ir išsiaiškinti, kurgi dingsta maistas.

Žvėrys atėjo sutartu laiku ir suprato, kad tai buvo vienas ir tas pats gyvūnas, nes žemėje palikti pėdsakai visur vienodi. Visi drauge nusprendė sulaukti ryto, bet paliko budėti bebrą, kad šis stebėtų, kas toliau vyks.

Ryte nubudę, bebro niekur neradę, išsigando žvėrys. Tačiau greitai visi susikaupė ir nubėgo ieškoti savo draugo pas lapę. Ten, šalia lapės

namo ir rado aštriadantį, griaužiantį žievę, pagaliukus. Šalia buvo paliktas ir visų ieškomas maistas.

- Tai lapė spąstus surezgė, kad sau žiemai maisto turėtų,- paaiškino Briedis.

Nuo to laiko žvėrys atsargas žiemai pradėjo kaupti patys, kad tik nepakliūtų į lapės nasrus.

3b klasė, D. Mešavkina

Vilniaus Sofijos Kovalevskajos progimnazija

Mokytoja G. Kerina

Mažo vilkiuko didelė širdis

Prieš šimtą metų galingoje ir didingoje vilkų gaujoje gimė vilkiukas. Mažylis buvo silpnas, paliegęs, nušiurusiu juodos spalvos kailiuku ir keistomis raudonomis akimis. Tėvas vilkas norėjo išvartyti vilkiuką, tačiau vilkė apgynė savo mažylį ir pavadino jį Aivaru. Deja, po metų vilkė mirė, o senasis vilkas jaunąjį savo sūnų išvarė.

Vilkiukas išsigandęs blaškėsi po tamsų mišką ieškodamas prieglobsčio ir netikėtai sutikta nauja gauja draugiškai priėmė jį į savo šeimą. Bėgo metai, Aivaras iš silpno ir negražaus vilkiuko pavirto į stiprų, drąsų vilką, o juodas žvilgantis kailis ir degančios raudonos akys suteikė paslaptį bei gąsdino priešus.

Aivaras dažnai prisimindavo vaikystės miškus, ilgėjosi namų, tačiau neapykanta tėvui neišnyko, todėl vieną dieną jis, niekam nieko nepasakęs, išėjo į tolimą kelionę. Po kelių savaičių ieškojimų pagaliau užuodė taip seniai jaustą kvapą. Pakėlęs akis, erškėčių krūmuose jis išvydo gulintį pilką, sunkiai alsuojantį,

suveltais gaurais tėvą. Drebančiu balsu senasis vadas papasakojo, kad gauja, kai tik sužinojo, kad jis išvarė sūnų, sukilo prieš jį ir liepė jam sugrįžti atgal tik suradus Aivarą. Senasis vilkas nuleidęs akis paprašė atleidimo.

Tą akimirką Aivaras suprato, kad reikia mokėti atleisti, ir aukštai iškėlęs savo juodą gauruotą galvą išdidžiai nubėgo tolyn. Jo raudonos akys degė ugnimi. Aivaras suprato, kad jo gyvenimas yra jo istorija. Svarbiausia - eiti savo keliu, nuoskaudas paliekant praeityje.

5v klasė,

Vilniaus "Žaros" gimnazija

Mokytojos S. Sinkevičienė, V. Toločkienė

APIE LAPE, KURI NORĖJO SKRAIDYTI

Gyveno kartą Lapė. Ji norėjo būti paukščiuku. Jos draugas Gandras padovanojo jai savo plunksnas. Lapė įlipo į medį ir norėdama skristi nušoko. Tačiau nukrito ant žemės ir išsisuko koją. Gydytoja Voverė padėjo Lapei pasveikti. Kitą dieną Lapė sutiko miške Gaidelį. Gaidelis paklausė Lapės:

– Kodėl tu tokia liūdna?

Lapė papasakojo Gaideliui, kad svajoja skraidyti, bet jai nepavyksta. Gaidelis pasiūlė nueiti pas Pelėdą. Lapė viską papasakojo Pelėdai ir paklausė patarimo. Pelėda ilgai negalvodama tarė:

– Gimę šliaužioti skraidyti negali.

Lapė nieko nesuprato. Tada Pelėda jai paaiškino, kad Lapė turi tiesiog džiaugtis gyvenimu, o skraidyti ji galės lėktuvu arba oro balionu.

2a klasė,

Vilniaus Antakalnio pradinė mokykla

Mokytoja J. Krochmalienė

